

[Jørgen Junior.]

som for nogle af landenes vedkommende har det helt kontante som baggrund for at blive kaldt vigtige kunder, at de besidder store mængder væsentlige råstoffer.

Det er vel med handelen som baggrund, at landets udenrigsminister for få dage siden opholdt sig en uge i Angola. Det kan jo ikke have været for at give yderligere moralsk støtte til den dr. Neto, der under cubanske troppers magtpres har kunnet indføre en marxistisk-leninistisk republik i et land, der ellers kunne have så mange gode muligheder i fremtiden.

Er dette nu en klog disposition af Danmarks udenrigsminister? Jeg mener det ikke. Vi skal, når vi er i den situation, at det officielle Danmark overhovedet skal beskæftige sig med eksportfremmende opgaver, interessere os for de lande, hvor købekraften er til stede, og hvor man kan betale kontant. Vi behøver ikke at opøge kunder, der skal have 10, 20 eller 30 års rentefri kredit, når vi selv er i den situation, at landet skal låne og låne for at kunne dække afdragene på tidligere gæld. Kort sagt: vi har ikke råd til at dyrke nye markeder, der måske kan blive rentable, når hr. K. B. Andersen engang er blevet til en statue i Skive – hvis verden da er fuld af uret.

I stedet for at tage til Angola havde det været en rimeligere opgave at besøge vore to største kunder, der også kan betale, nemlig Nigeria og Sydafrika. Det første land får dog nok æren, når der bliver tid for de forskellige lande, vi så gerne vil forære danske skatteborgermidler til. Det ser imidlertid ikke ud til at blive tilfældet for Sydafrikas vedkommende, idet handelen med dette land nok ikke rigtig er, skal vi kalde det »fin« nok for de »rigtige« mennesker med de »rigtige« meninger og de »rigtige« partibøger. Det kan jo nemlig ikke skyldes mangel på handelsmuligheder. I 1976 har Sydafrika således placeret sig på andenpladsen i samhandelen mellem Danmark og afrikanske lande. I årets første 9 måneder er der tale om et salg til Sydafrika på over 160 mill. kr. mod 175 mill. kr. i alt året før. Endnu kraftigere i øvrigt er importen steget ved at have nået over 95 mill. kr. i 9 måneder af 1976 mod 80 mill. kr. i hele 1975. Med andre ord pæne tal for dansk eksport, men alligevel helt utilstrækkelige, når vi ser på, hvad vore EF-partnere er i stand til at sælge til dette land. Der er nemlig meget store muligheder for at forøge den danske eksport til Sydafrika, og det endda

ganske betydeligt. Det ville endog være naturligt med de gode danske handelstraditioner, vi har repræsenteret bl. a. i form af ØKs placering i ca. 60 år på markedet.

En kombination af Sydafrika og Danmark ville være en helt anderledes kontant og for den danske befolkning indbringende forbindelse end det at oparbejde noget med et land som Angola. Sydafrika har de enormt vigtige råvarer, vi kan få brug for fremover. Danmark fremstiller de forædlede industriprodukter, der er et købedygtigt marked for i Sydafrika.

Men o. k., man spilder dette marked på gulvet, man afviser det i en selvglad moralsk oprustning, for det er jo nemlig det, der er tilfældet. Og så kunne man måske sige med en rimelig kræmmeragtig begrundelse, at handelsrelationerne til resten af Afrika derigennem styrkes i tilsvarende grad. Det er ikke rigtigt. Beviset herfor kan endnu en gang være Vesttyskland, det kan også være et mindre land som Belgien. Begge lande og de fleste andre med dem er helt anderledes pragmatiske i deres indstilling og har som følge deraf handel de steder, hvor handelen er værd at have. Vi kan endda blive i Afrika, hvor et land som Moçambique, der dog ellers allerede er sluset ind i marxistbrigaden, driver en meget omfattende handel med Sydafrika, og hvor Sydafrika vel også har vist sin gode vilje ved at bygge jernbanen mellem Johannesburg og Mabuto samt fra Transvaal levere en mængde elektricitet til Moçambique.

Men Danmark koncentrerer sig altså i stedet for om lande som Angola, hvor nationalisering af virksomheder og manglende betalingsevne gør samhandel til lidt af en vittighed for de danske firmaer, medmindre det da er meningen, at det er de danske skatteborgere, der skal betale hele dette gilde. Jeg finder, at det i sandhed er en forfejlet Afrikapolitik, i hvert tilfælde hvis den føres med den begrundelse, at man ønsker at hjælpe det danske erhvervsliv bedst muligt.

Men vi skal jo imidlertid heller ikke, vil mange jo nok sige, være som disse skrækelige fremskridtsfolk, der kun tænker på det usle mammon, på nedsættelse af skatterne og på at hjælpe erhvervslivet. En del af den danske befolkning synes måske nok, at det er ret så væsentligt, fordi det eneste, de har hørt om Afrika, er bistandsprojekter, de skal betale for med deres stadig stigende skatter, bistandsprojekter, der forsøges solgt til den danske befolkning